Pocăință și convertire

Preluat de pe bibletruthpublishers.com

Pocăința implică judecata morală de sine sub acțiunea Cuvântului lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt. Este descoperirea păcătoșeniei noastre totale, a vinovăției și a ruinei, a falimentului nostru fără speranță, a stării noastre pierdute. Ea se exprimă în aceste cuvinte strălucitoare ale lui Isaia: "Vai de mine, sunt pierdut" și în acea rostire emoționantă a lui Petru: "Pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos, Doamne". Pocăința este o necesitate permanentă pentru păcătos, și cu cât este mai profundă, cu atât mai bine. Ea este plugul care intră în suflet și răscolește pământul necultivat. Plugul nu este sămânța, ci cu cât este mai adâncă brazda, cu atât mai puternică este rădăcina. Ne bucurăm de o lucrare profundă de pocăință în suflet. Ne temem că este mult prea puțin în ceea ce se numește lucrarea de trezire. Oamenii sunt atât de nerăbdători să simplifice Evanghelia și să facă mântuirea ușoară, încât nu reușesc să apese asupra conștiinței păcătosului drepturile adevărului și ale neprihănirii.

Fără îndoială, mântuirea este atât de liberă pe cât o poate face harul lui Dumnezeu. Mai mult, este în întregime de la Dumnezeu, de la început până la sfârșit. Dumnezeu este sursa ei, Hristos este canalul ei, Duhul Sfânt este puterea ei de aplicare și de bucurie. Toate acestea sunt binecuvântat de adevărate, dar nu trebuie să uităm niciodată că omul este o ființă responsabilă, un păcătos vinovat căruia i se poruncește să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu. Nu că pocăința ar avea în ea vreo virtute mântuitoare. La fel de bine am putea afirma că sentimentele unui om care se îneacă ar putea să-l salveze de la înec sau că un om ar putea face o avere printr-un act de faliment depus împotriva lui. Mântuirea este în întregime a harului; ea este a Domnului în fiecare etapă și în fiecare aspect al ei. Nu putem fi prea categorici în afirmarea tuturor acestor lucruri, dar în același timp trebuie să ne amintim că binecuvântatul nostru Domn și apostolii Săi au îndemnat în mod constant oamenii, atât evrei cât și neamuri, la datoria solemnă a pocăinței.

Există o mare cantitate de învățătură proastă pe această temă, o mare cantitate de legalism și de neclaritate prin care evanghelia binecuvântată a harului lui Dumnezeu este întunecată în mod trist. Sufletul este condus să se clădească pe propriile exerciții în loc să se bazeze pe lucrarea împlinită a lui Hristos - să se ocupe de un anumit proces, de a cărui profunzime depinde titlul său de a veni la Isus.

Pe scurt, pocăința este privită ca un fel de lucrare bună, în loc de descoperirea dureroasă că toate faptele noastre sunt rele și că natura noastră este incorigibilă. Totuși, trebuie să fim atenți în a păzi adevărul lui Dumnezeu. În timp ce respingem cu desăvârșire învățătura falsă a creștinătății cu privire la subiectul important al pocăinței, nu trebuie să ajungem la extrema greșită de a nega necesitatea sa permanentă și universală.

Luați un caz. Într-o barcă de salvare se află doi bărbați; unul dintre ei a fost recuperat după două ore de luptă teribilă cu valurile, în cea mai cumplită agonie mentală, de frica morții. Celălalt a fost ridicat de pe epavă la câteva minute după ce aceasta a lovit reciful și abia a avut timp să-și simtă pericolul. Amândoi se află în barca de salvare; amândoi sunt în siguranță, unul la fel de sigur ca și celălalt. Ei sunt salvați de barca de salvare. Nu este vorba de sentimentele lor anterioare, ci pur și simplu de faptul că se află în barca de salvare.

Fără îndoială, primul va avea un sentiment mai profund al valorii bărcii de salvare, dar aceasta este o chestiune de experiență și nu o chestiune de salvare. Cu greu există două cazuri de convertire la fel. Unii trec prin exerciții ale sufletului înainte de a veni la Hristos, alții după aceea. Ceea ce îmi salvează sufletul este Hristosul la care ajung și nu modul în care ajung la El.

Nu putem stabili o regulă rigidă. Credem că toți trebuie, mai devreme sau mai târziu, să învețe ce este carnea, și cu cât mai repede și mai temeinic o învățăm, cu atât mai bine. Am constatat invariabil că aceia care au trecut prin cele mai profunde exerciții la început, sunt cei mai statornici și mai solizi creștini după aceea.

Dar noi suntem mântuiți de Hristos și nu de experiență. Deseori ni se pare că mulți dintre tinerii noștri care au fost crescuți în mod religios și conduși să facă o mărturisire sunt de compătimit atunci când sunt chemați să iasă în lume. Ei sunt ignoranți față de propriile lor inimi, ignoranți față de capcanele și ispitele lumii, ignoranți față de uneltirile lui Satana.

Ei nu au testat niciodată ce este lumea. Ei au fost conduși poate treptat, imperceptibil, în viața divină, dar nu au fost niciodată cernuți și testați. De aceea, atunci când sunt puși față în față cu realitățile severe ale vieții, când sunt chemați să se lupte cu dificultățile zilei, să se confrunte cu raționamentele necredincioșilor, cu fascinațiile ritualismului sau cu atracțiile lumii - teatrul, sala de bal, concertul, cele o mie și una de forme de plăcere - ei nu sunt capabili să reziste la aceste lucruri.

Ei nu sunt hotărâți pentru Hristos; creștinismul lor nu este suficient de pronunțat; ei cedează și cad sub puterea ispitei; și atunci sunt cei mai nefericiți, adesea aduși aproape la disperare. Dar Dumnezeu, în mila Sa, îi aduce înapoi după conflictul lor teribil, și îi trece prin toate exercițiile de aprofundare și întărire a lucrării Sale în sufletele lor.

Dar dacă nu există germenul vieții divine; dacă acesta este doar efectul educației religioase și al influenței de acasă, atunci, vai, bietul suflet se scufundă cu o nerăbdare teribilă în vârtejul păcatului și se aruncă cu capul înainte spre distrugere.

Câți tineri încântători au plecat de la casa părintească, virtuoși și lipsiți de sofisticare, ignoranți față de căile crude ale lumii și ignoranți față de propria lor inimă. Vrăjmașul îi întinde vreo capcană; el este prins în laț; un lucru duce la altul; el merge din rău în mai rău, până când, în cele din urmă, devine victima degradată a poftei și a viciului, o epavă morală peste care părinții cu inima frântă sunt chemați să verse multe lacrimi amare sau prin care părul lor cărunt este coborât cu tristețe în mormânt.

Suntem convinși în modul cel mai profund că ceea ce este necesar pentru ziua în care ne este aruncată soarta este consacrarea inimii lui Hristos totală, în întregime, fără rezerve. Avem nevoie de o separare totală de lume în toate fazele ei și de acea odihnă și satisfacție perfectă a inimii în Dumnezeu Însuși, care îl face pe om complet independent de tot ceea ce această lume nenorocită are de oferit. Dacă nu există acest lucru, nu trebuie să așteptăm niciun progres real în viața divină.

Charles Henry Mackintosh

clickbible.org